

Έτος Ε'

Γανουάριος — Μάρτιος 1974

Φύλλον 18ον

Από τόν άγώνα του '21

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ότε ο Δράμαλης με τρομακτική δύναμιν είχε φθάσει, την 10ην Ιουλίου του 1822, εις τό Άργος, ο Άρχηγός Θ. Κολοκοτρώνης «εδείκνυεν άκραν άφοβίαν» και δι' ύποσχέσεων και άπειλών προσεπάθει νά προλάβη την κάμπιν του φρονήματος και νά κινήση δυναμικήν αντίστασιν. Έκρίθη ότι θετικήν προσφοράν εις την προώθησιν του ύπέρ Έλευθερίας άγώνος θά άπετέλει ή κατάληψις της Άκροπόλεως του Άργους, πρός δημιουργίαν άντιπερισπασμού και ή δημιουργία άμυντικής γραμμής εις την περιοχήν των Μύλων. Πράγματι «εις κατάληψιν έστάλησαν ο Μπαρμπιτσιώτης, ο Κατσάκος, ο Άν. Κουμουσιώτης και ο Ζαχαρόπουλος μετά 200 στρατιωτών». Άντιμετωπίζοντες με γενναίον φρόνημα την ιερότητα του άγώνος εισέρχονται μετ' όλίγον εις αυτό ο Δ. Ύψηλάντης, οί Μαυρομιχαλαί, Γεώργιος και Ιωάννης, και ο Π. Κολοκοτρώνης, άνελθόντες εις 700.

Ό Δράμαλης προτείνει εις τούς έγκλείστους νά προσκυνήσουν, άλλ' οί

άσκητικοί άγωνισταί άρνούνται και ή πολιορκία άρχίζει, φοβερά και συνεχής, πλην όμως ο άντιπερισπασμός έπιτυγχάνει, διότι ο Δράμαλης, με σοβαρότητα σκέψεως, δένάποφασίζει νά προχωρήση εις τό έσωτερικόν της Πελοποννήσου.

Άλλ' ή έλλειψις του ύδατος καθιστά προβληματικήν την παραμονήν των πολιορκουμένων. Κατόπιν τούτου δίδεται ή έντολή εις τόν Πλαπούταν και άλλους άρχηγούς «ν' άνοιξουνε δρόμο στο Κάστρο», όπερ και γίνεται. Ένισχύεται προχείρως ή φρουρά με τά άπαραίτητα και άποχωροϋν ο Ύψηλάντης, ο Γ. Μαυρομιχάλης και ο Π. Κολοκοτρώνης. Παραμένουν 250, λαβόντες ύπόσχεσιν «ότι θέλουν έλθει νά τούς βγάλουν και δέν θά τούς άφήσουν νά χαθοϋν».

Θά γίνουν πολλοί άπόπειροι άπελευθερώσεως τούτων, όταν θά σωθη τελείως τό ύδωρ, και μόνον ή άκαμπτος θέλησις του Θ. Κολοκοτρώνη θά έπιτύχη ταύτην. Θά έξέλθουν πάντες σϋοι, πλην

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
«ΤΟ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙ»

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὸν Σύλλογον
Ἀποφοίτων Σχολείων Φάριδος

Ἔδρα :
Ἀθήναι, Φειδίου 6 — Τηλ. 629.216

Διὰ τὴν σύνταξιν :
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΚΑΤΣΟΥΛΑΚΟΣ
Καθηγητὴς Φιλολογίας
Γρ. Κυθωνίων 12, Κάτω Πατήσια

ένος, Λιναρδάκου ἀπὸ τὴν Βαμβακοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει τὸ φῶς του «γιατὶ τὸ μπαρούτι ἄναψε, τοῦ ἔκαψε τὸ πρόσωπο καὶ τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Ἀκόμη ἔγινε μέσα εἰς τὸ φρουρίον καὶ τοῦτο. Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ἐκοιμῶντο εἰς τὸν ἴσκιον, διότι τὶς νύκτες ἔμεναν ἄγρυπνοι, ἔπεσε μία πέτρα ἀπὸ τὸ τεῖχος τοῦ φρουρίου ἢ ὁποῖα ἐζούπησε τὴν κεφαλὴν ἐνὸς ἄλλου στρατιώτου ἀπὸ τὸ χωρίον Κουμουστά τῆς Σπάρτης. Οἱ Ἕλληνες, ἐπειδὴ ἔσωσαν τὸ νερόν, ἐμοίραζαν τὴν λάσπην τῆς σ τ έ ρ ν α ς, τὴν ὁποίαν ἔβαλλαν εἰς τὰ μανδῆλια καὶ εἰς τὰ τ α γ ά ρ ι α των, ἔπειτα τὴν ἐκρέμαγαν καὶ ἐστάλαζε, καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ νερόν ἔβρεχαν τὴν γλῶσσαν των. Ἐπειδὴ δὲ ὄλοι δὲν εἶχαν ἀγγεῖα νὰ βάλουν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν λάσπην διὰ νὰ σταλάζη τὸ νερόν, ὁ Κουμουστιώτης, τὸν ὁποῖον ἀνωτέρω ἀνέφερα, καὶ ἄλλοι πολλοί, ὅπου καθένας εὗρισκε τόπον εἰς τὸ τεῖχος, ἔβαλλαν ξύλον, κ α ρ φ ί, παλοῦκι, ἢ καὶ ἄλλο τι διὰ νὰ κρεμοῦν τὴν λάσπην καὶ αὐτοὶ ἔπειτα ἐξαπλώνοντο ἀπὸ κάτω, ἀνοίγαν τὸ στόμα των διὰ νὰ σταλάζη μέσα εἰς αὐτὸ τὸ νερόν τῆς λάσπης καὶ νὰ δοσιζῆ τὴν διψασμένην καρδίαν των. Ὁ Κουμουστιώτης λοιπὸν ἔχων ἓνα κομμάτι ξύλον στρογγυλὸν ὡσάν ραβδί, τὸ ἔβαλεν ἐπάνω

εἰς τὸ τεῖχος, ἐπλάκωσε τὸ ξύλον μὲ μίαν πλάκαν, ἔπειτα ἐκρέμασεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ τ α γ ά ρ ι, καὶ αὐτὸς ἐξ ἀπλώθη ἀπὸ κάτω καὶ ἔπινε τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον ἔσταζεν εἰς τὸ στόμα του. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐφύσηξεν ἄνεμος δυνατός, ὁ ὁποῖος ἐκούνησε τὸ τ α γ ά ρ ι πολὺ, ἔσεισε τὴν πλάκαν, ἢ ὁποῖα ἀμέσως ἔπεσε καὶ τοῦ ἐζούπησεν, ὡς εἶπομεν, τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπέθανεν».

Δὲν ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ Δράμαλι (26ην Ἰουλίου 1822) καὶ τὴν χώραν ἐλευθέραν, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ἀγῶνα αἵματος καὶ θυσίας, ὁ ἀγνωστος αὐτὸς στρατιώτης, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῖου γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταὶ ὡς ὄφλημα δίκαιον.

(Πληροφορίαι ἠντλήθησαν ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Κοκκίνου, τοῦ Τρικοῦπη καὶ τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Φωτάκου).

Θεόδωρος Σ. Κατσουλάκος

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Τὴν 22αν Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 9.30 μ.μ., συνεκλήθη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις γραφεῖον τοῦ δικηγόρου κ. Παναγ. Κομνηνοῦ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου Ἀποφοίτων Σχολείων Φάριδος. Σκοπὸς αὐτῆς ἦτο ἡ διεξαγωγὴ ἀρχαιρεσιῶν πρὸς ἀνάδειξιν τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συλλόγου. Τοῦτο ἐγένετο διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐψηφισαν ἅπαντες οἱ παριστάμενοι, 21 τὸν ἀριθμόν. Τὸ οὕτω ἀναδειχθὲν 7μελὲς Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου ἔχει τὴν ἐξῆς σύνθεσιν: κ. Λεύτερης Λάσκαρης, πρόεδρος κ. Παναγ. Κομνηνός, γραμματεὺς κ. Παναγ. Χριστόπουλος, ἀ' ἀντιπρόεδρ. δ. Ἑλπινίκη Καρκαμπάση, β' ἀντιπρόεδ. κ. Παναγ. Παναγιωτουνάκος, ταμίας

Μοναξίες

Δεκέμβρης... Τὸ ξεροβόρι ἔξω λυσσομανῶ στὰ δέντρα, παγώνοντας τὸ κάθε τί. Ἡ θεία - Νίκαινα τ' ἀπόβραδο μονάχη της στὸ τζάκι ἀνασκαλεύει τὴν μισοσβησμένη φωτιά μ' ἓνα ξερόξυλο. Πλησιάζει τοῦ Χριστοῦ κι' αὐτὴ μόνη κι' ἔρμη μέσα στὸ σπίτι τοῦ χωριοῦ περνᾶ τὶς μέρες της.

Τὶς κρύες αὐτὲς χειμωνιάτικες νύχτες, ἡ μοναξιά της γίνεται ἀκόμα πιὸ μελαγχολική. Βυθισμένη μέσα στὶς σκέψεις της, θυμᾶται τὶς παληὲς καλὲς μέρες στ' ἀρχοντικό της... τότε ποὺ ἦταν μαζεμένη ὅλη ἡ φασίλια της, ὁ ἄντρας της, τὰ παιδιά της...

Θυμᾶται τότε, πρὶν εἴκοσι χρόνια, ποὺ ἄκουσε τὸν Ἀντρέα τὸν Ταχυδρόμο

δ. Ἐλένη Ἀνδρεάκου, μέλος

κ. Θεόδωρος Κατσουλάκος, μέλος

Τὰ ἀναπληρωματικά μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι οἱ ἐξῆς: Δημήτρ. Σολωμός, Ἐλένη Κομνηνοῦ καὶ Ἀφροδίτη Σκουριώτη.

Διὰ τῆς αὐτῆς ψηφοφορίας ἐξελέγη καὶ τριμελὲς Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ.κ. Χαριλάου Κυριακάκου, Γεωργίου Σολωμοῦ καὶ Ἀναστασίου Φραγκῆ.

Ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Καταστατικοῦ, σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἐξύψωσις τῶν μελῶν, ἡ περαιτέρω σύσφιξις τῶν μεταξὺ τῶν δεσμῶν, τοὺς ὁποίους ἐδημιούργησεν ἡ κοινὴ καταγωγή καὶ κοινὴ παιδεία, ἡ παρότρυνσις πρὸς διατήρησιν, καλλιέργειαν καὶ προαγωγὴν ἐπιστενωτέρων δεσμῶν μὲ τὴν Πατρίαν Γῆν καὶ ἡ ἐντονωτέρα ἐκφρασις τοῦ ἐνδιαφέροντος δι' αὐτὴν καὶ πρὸς αὐτήν.

Ἐλπινίκη Β. Καρκαμπάση

νὰ χτυπᾶ τὴν πόρτα της καὶ κατέβηκε νὰ πάρῃ τὸ γράμμα...

Θυμᾶται τὴν ταραχὴν τοῦ μόλις τὸν ἀντίκρουσε ἀγνάντια, πρόσωπο μὲ πρόσωπο καὶ τὴν βιασύνῃ ποὺ τῆς ἔδωσε τὸ γράμμα κι' ἔφυγε τρέχοντας...

Θυμᾶται τὴν ἐκπληξι... ὅταν τῆς διάβασε ἡ θεία Γαρούφω —δὲν ἤξερε γράμματα—... πέθανε... ὁ πατέρας μᾶνα...

Ἔμεινε μόνη. Τὰ παιδιά της σπουδασαν κι' ἔφυγαν μακριὰ στὶς πόλεις... Τὴν πῆραν πολλὲς φορὲς κοντὰ τους, στὰ μέρη ποὺ ἔμεναν, μὰ αὐτὴ πεθύμαγε, ἤθελε νὰ γυρίσῃ στὸ κονάκι της.

Νοσταλοῦσε νὰ βγῆ στὸ χαγιάτι της, ν' ἀγναντέψῃ κάτω τὸ κάμπο καὶ τὴν ρεματιά μὲ τὶς γυμνὲς λευκὲς. Ἦθελε νὰ δῆ τοὺς κήπους της, τὶς γιδοῦλες της, τὰ χτήματά της, τὴν ἐκκλησιά τοῦ Ἁγιωργίου ποὺ ἀναβε τὰ καντήλια... ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τὴν ἔδεναν μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ γέρου της ποὺ ἔζησε μαζὺ του τόσα χρόνια... Ἦθελε νὰ κάτσει κοντὰ στὸ τζάκι, στὸ χειμωνιάτικο, ὅπου ἀνάθρεψε καὶ ζέστανε τὰ παιδιά της καὶ τ' ἀγγόνια της.

Ἔτσι καὶ φέτος πέρασαν οἱ χειμωνιάτικες μέρες... μόνες, κρύες καὶ θλιμμένες... Κῦτταζε τὴν φωτιά ποὺ μὲ τὶς κόκκινες γλώσσες της χάιδευε τὰ ξύλα... Πέρσι τοῦ Χριστοῦ ἦταν τὸ ἄγγόνι της κι' ἡ μοναξιά της διαλύθηκε σὰν τὴν ὀμίχλη. Ἡ χαρὰ της εἶχε ἀλλάξῃ ὅλη τὴν ὄψιν τοῦ σπιτιοῦ. Ὅλες τὶς δουλειὲς τὶς ἔκανε μὲ περισσότερο κέφι.

Ξαφνικὰ τὸ τρίξιμο ἐνὸς κούτσουρου ποὺ κατακάθησε θρυμματισμένο σὲ μικρὰ καρβουνάκια καὶ μερικὲς σπίθες ποὺ πετάχθηκαν τῆς ἔκοψαν τὶς θύμησες. Τὸ παρὸν ξαναγύρισε σκληρὸ καὶ κρύο. Ἡ ἐρημιὰ τῆς στιγμῆς ἄπλωσε τὰ πέπλα της φέρνοντας ἓνα ἀπόκοσμο

ρίγος στο κορμί της. Σταυροκοπήθηκε. .

Ἄνημερα τοῦ Χριστοῦ!! Στὸ ἀπαλὸ καὶ γλυκὸ χτύπημα τῆς καμπάνας τοῦ Ἁι-Γιώργη σηκώθηκε κι' ἀναψε τὸ καντηλι τῆς Παναγίας, πού εἶναι ψηλά στὴ γωνιά στὸ χειμωνιάτικο. Τὸ ἀπαλὸ φῶς του χαίδεψε τὸ ρυτιδιασμένο πρόσωπό της. . . ἔκανε δυό - τρεῖς μετάνοιες κι' ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἔφυγε ἀπὸ μέσα της.

Ντύθηκε μέσα στὸ χλωμὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ. Ἄναψε τὸ φανάρι της καὶ κίνησε γιὰ τὴν ἐκκλησία. Τὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ἔπεφτε πάνω στὶς βρεγμένες πέτρες τοῦ καλντεριμοῦ πού τις ἔκανε νὰ γυαλίζουν. Κατὰ τὸ ἄπάνω μέρος τοῦ χωριοῦ τρεμάμενες φωτίτσες κινόντουσαν πρὸς τὰ κάτω. Ἦταν οἱ συγχωριανοὶ της πού κατέβαιναν ἀπὸ τὸν πάνω μαχαλά, γιὰ νὰ λειτουργηθοῦνε.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ κι' ὁ μολυβένιος οὐρανὸς εἶχε ἕνα ἄνοιγμα κατὰ τὸ βορριᾶ πού φαίνονταν μερικά ἀστέρια. Σιγὰ - σιγὰ βαδίζοντας ἔφτασε στὸ προαύλιο τοῦ Ἁι-Γιώργη, σήκωσε τὸ φανάρι της νὰ δῆ τὸ σκαλοπάτι καὶ μπήκε μέσα. Πλησίασε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, ἄναψε τὸ κεράκι της καὶ προσκύνησε. Παραμέρισε κατὰ τὸ πίσω μέρος τῆς ἐκκλησιάς καὶ χάθηκε στὰ σκοτεινά.

Τὸ πρόσωπό της μόλις πού φαινόταν στὸ ἡμίφως.

Τὸ βλέμμα της πλανιόταν ἐκεῖ κατὰ τὸ ἱερό. . . κι' ἡ σκέψι ποῖος ξέρει ποῦ ἦταν. Μιὰ γαλήνη εἶχεν ἀπλωθῆ. . .

Ὁ γερο - Χρῖστος στὸ στασιδί του ψέλνει μουρμουριστὰ τὰ πρωινὰ τροπάρια. Ἡ φωνὴ τοῦ Παπα - Βαγγέλη ἀκούγεται σιγανὰ μέσ' ἀπὸ τὸ ἱερό. Σκυμμένος πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα λέγει τίς εὐχὲς καὶ τίς παρακλήσεις. Τὸ θυμιατὸ καίει δίπλα του. Μυρωδιὰ λιβανιοῦ ἀπλώνεται σ' ὅλη τὴν ἐκκλησιά Ἡ ἐκκλησιά γεμίζει. . .

«Μετὰ φόβου Θεοῦ. . . πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε. . .» λέγει ὁ Παπα - Βαγγέλης μὲ τὴν γλυκιὰ τρεμάμενη φωνὴ του, σηκώνοντας τὸ δισκοπότηρο ψηλά. . . Ὅλοι σπεύδουν νὰ μεταλάβουν. . . καὶ νὰ πάρουν ἀντίδωρο. . .

Σκυφτὴ ἡ θειά - Νίκαινα μεταλαμβάνει, παίρνει ἀντίδωρο. . ἀπομακρύνεται, κάνει τὸν σταυρὸ της καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. . Ἐχει πιά ξημερώσει. . .

Μακρὰ ἀκούγεται ἕνας κόκκορας. . . Ἐκείνη κρατώντας τὸ φανάρι της κινᾶ γιὰ τὸ κονάκι της, νὰ περάση μόνη της τὴν Ἁγία μέρα. . .

Νικόλαος Χαρ. Καπετανάκος

«Ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ χωριοῦ μου»

ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

- Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ μοναξιά δὲ χάνεται, παρὰ ἀπ' τὴ παραθάρια
- Τὸ σπίτι πού σὲ γέννησε, ποτὲ μὴ πῆς καλύβι

Η ΦΑΡΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Υπό Δημ. Κατσαφάνα, Καθηγητοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καθ' ἡμᾶς ἡ πλάνη περὶ Ταλετοῦ, καὶ ἐπομένως καὶ περὶ Εὐόρα, ὀφείλεται εἰς τὴν μονομερῆ, λογικὴν μόνον, ἔρμηνειαν τῆς φράσεως τοῦ Πausανίου: «Ταλετόν ὑπὲρ Βρυσεῶν ἀνέχει». Πρέπει ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ὁ Πausanίας εἶδε τὸν Ταλετόν ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ τὰ ἴδια τὰ πράγματα, ἤτοι ὅτι ἡ ὕψηλότερα κορυφή, ὅπου ἡ κοινῶς παραδεγμένη ὡς Ταλετόν, λόγῳ τοῦ ὕψους τῆς καὶ λόγῳ τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως τῶν προβούνων τῶν ὑψουμένων ἀμέσως ἄνωθεν τῶν Βρυσεῶν (νῦν Καταγιάννης) ἀπὸ τοῦ ἐν Σπάρτῃ ἰσταμένου παρατηρητοῦ, φαίνεται ὑψουμένη ὑπερθεῖν σχεδὸν τῶν Βρυσεῶν, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα ἀπέχει αὐτὴ τούτων τοῦλάχιστον (10) δέκα χιλιόμετρα. Συντρέχουν, ἐν ἄλλοις λόγοις, ἐδῶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λόγοι διὰ τὴν ὑποεκτίμησιν τῶν ἀποστάσεων.

Ὅρθῶς λοιπὸν ὁ Πausanίας γράφει «Ταλετόν ὑπὲρ Βρυσεῶν ἀνέχει», μόνον ὅτι χρειάζεται ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ψυχολογικοὶ - ὀπτικοὶ παράγοντες ἐν ἀναφορᾷ πρὸς στοιχεῖα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Οὕτω ὁ Εὐόρας τοῦ Πausανίου δεῖν νὰ ἀναζητηθῇ νοτιώτερον, ἀφοῦ οὗτος δὲν εὑρίσκεται εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ταλετοῦ. Ἐξ ἄλλου τὸ Πλατυβοῦνι μόνον δὲν ἔχει τὸ ἰδιαιτέρον τῶν ἄλλων προβούνων. Τὴν αὐτὴν δυνατότητα θέας καὶ δὴ εἰς μεγαλύτερον βαθμὸν παρέχουν καὶ οἱ συνεχόμενοι πρὸς νότον πρόβουνοι ἕως τῶν Ἀνωγείων, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ δικαιολογηθῇ τὸ τοπωνύμιον Εὐόρας. Ἐπειτα ἐκτὸς τοῦ

ὅτι τοῦτο εἶναι δυσπρόσιτον καὶ οὐδεμία ὁδὸς ἄγει ἐπὶ τῆς κορυφῆς, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς ὅ,τι χαρακτηριστικὸν ἀναφέρει ὁ Πausanίας, ὅτι δηλαδὴ τρέφει θηρία καὶ πρὸ παντὸς ἀγρίας αἰγας. Διότι εἶναι σχετικῶς μικρὸν καὶ στερεῖται πεντελῶς βλαστήσεως. Κατὰ συνέπειαν δὲν ὑπῆρξε κατάλληλον διὰ τὴν ὑπερξίν ἐπ' αὐτοῦ θηρίων εἰς βαθμὸν τοῦλάχιστον πού νὰ ἀποτελοῦν ἰδιάζον γνῶρισμα, ὥστε, μνημονεύων ἀπλῶς τὸν Εὐόραν ὁ περιηγητὴς, νὰ ἀναφέρῃ τοῦτο.

Ἐποθέτομεν ὅτι τὸ Πλατυβοῦνι, ὁμοῦ μετὰ τῶν νοτιώτερον αὐτοῦ κειμένων προβούνων μέχρι καὶ τῶν Ἀνωγείων, τὰ ὅποια εἶναι καὶ ὕψηλότερα, ἀποτελοῦν τὴν σειρὰν τὴν καλουμένην Εὐόρας. Διότι ἡ σειρὰ αὕτη ἀπὸ τῆς Σοχᾶς μέχρι καὶ τῶν Ἀνωγείων εἶναι ἡ ὕψηλότερα τῶν προβούνων τοῦ Ταυγέτου, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὕψηλὸν εἶναι τὸ ἄνωθι τῶν Ἀνωγείων ὑψουμένων βουνόν, τὸ ὁποῖον μόνον λόγῳ τῆς φυσικῆς του διαμορφώσεως καὶ τῆς ἀγρίας καὶ πλουσίας βλαστήσεως δικαιολογεῖ τὴν φράσιν τοῦ περιηγητοῦ περὶ ὑπάρξεως παντοειδῶν ἀγρίων ζώων. Πρὸς τούτοις δὲν εἶναι τυχαῖον ὅτι τοῦτο καὶ σήμερον καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐντοπίων «Ἀρκουδιᾶς». Αἱ παρατηρήσεις περὶ Ταλετοῦ καὶ Εὐόρα μετὰ τῆς ὁποίας καὶ κλείομεν τὴν περὶ Φάριδος σύντομον ἔρευναν, δὲν θὰ εἶχον θέσιν ἐδῶ, ἂν δὲν εἶχον σχέσιν μετὰ τὴν ὑπερξίν ὁδοῦ ἀπὸ Φάριδος, καὶ Ἀμυκλῶν ἴσως, πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ Προφήτου Ἡλίου, τὸ Ταλετόν τῶν ἀρχαίων, φυσικὸν ὄριον τῆς Φάριδος. Νομίζομεν ὅτι ἐκ τῶν ἄνωτέρω, ἐλαχίστων πάντοτε ἐνδείξεων, γίνεται φανερόν ὅτι ἡ Φάρις

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΑ·Υ·ΓΕΤΟ...

*«Καὶ κάμειτε νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ ρθῶ,
μόλις ξεφύγω ἀπὸ τὴν φυλακὴ μου,
στὰ ὕψη σας, νὰ ξανατραγουθῶ
μ' ἐσᾶς, πατρίδα ἀληθινὴ δική μου».*

Κ. ΠΑΛΑΜΑ

«Τὸ τραγούδι τῶν βουνῶν»

Πρὶν ἀπὸ καιρὸ κυκλοφόρησε τὸ βιβλίο τῆς Ἀθηνῶς Ταρσοῦλη «Κάστρα καὶ Πολιτεῖες τοῦ Μοριᾶ». Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴν Τράπεζα Ἐμπορικῆς Πίστεως καὶ ἀναφέρεται σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ κάστρα τῆς Πελοποννήσου.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀξιέπαινη μαζί καὶ μᾶς γυρίζει πολὺ πίσω στὰ παραμυθῆνια Παλάτια παληῶν ἀρχόντων καὶ βασιλιάδων, δικῶν μας καὶ ξένων, καὶ τὰ ὁποῖα σήμερα ξεφτίζουνε σιγά - σιγά, ὅπως κά-

θε τι παλιὸ πού ἔχει καταφέρει νὰ στέκεται ἀκόμη ζωντανό.

Ἀπὸ τὸ κεφάλαιο, πού ἀναφέρεται εἰδικὰ στὸν Ταῦγετο, παίρνουμε μερικὰ ἀποσπάσματα καὶ τὰ παρουσιάζουμε αὐτούσια, ὡς ἔχουν στὸ κείμενο τοῦ βιβλίου

Εἶναι τὸ σπάνιο τῆς ἀτίθασης ὁμορφιάς καὶ ὁ ξέφρενος ἐνθουσιασμός στὸ ἀντίκρουμά της, πού μπορεῖ νὰ κἀνη καὶ τὸ καθένα πού πρωτοβλέπει τὸν Ταῦγετο νὰ παρουσιάσῃ τὶς ἐντυπώσεις

κατοκεῖτο μέχρι καὶ τῶν χρόνων τοῦ Παισανίου καὶ ὅτι πάντως δὲν ἦτο ἐρήμη κατοίκων. Οἱ πλησίον αὐτῆς συνοικισμοί, οἱ ὑπάρξαντες πιθανῶς κατὰ τοὺς μέσους χρόνους, ὅπως ἡ Τρουλλοκλησιά, δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑποδηλοῦν μετακίνησιν ἢ διασποράν τῶν κατοίκων περιοικίδων τινῶν πόλεων. Λόγοι ἀσφαλείας ἀπὸ φυσικῶν κινδύνων, ἐπιδρομῶν μεταπολιτεύσεων, ὁ διαφορισμός, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἀπὸ τοῦ νέου ἢ νέα θρησκεία μὲ τὰς συνακολούθους περιπετείας, εἶναι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παράγοντας, οἱ ὁποῖοι θὰ συνετέλεσαν εἰς τὴν μετακίνησιν τῶν πληθυσμῶν. Ἡ παράδοσις περὶ «Τρουλλοκλησιᾶς» ἐπιμένει ὅτι πρόκειται περὶ παμπαλαίου χριστιανικοῦ ναοῦ, εὑρισκομένου εἰς χῶρον ἀνατολικῶς τῆς Παλαιοπαναγιάς, ἐξαιρετικῶς πυκνοκατοκημένον, ὅτι ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν

Χριστὸν τὸν Ἐλκόμενον καὶ ὅτι ἔπαθε καθίζησιν κατὰ μέγαν σεισμόν, συμπαράσυρας εἰς τοὺς κόλπους τῆς γῆς θησαυροὺς ἀμυθήτου ἀξίας. Ὅταν οἱ συγγραφεῖς σιωποῦν, ἢ μόνη φωνή, ἢ ὁποῖα ἔρχεται νὰ σὲ κάμη νὰ αἰσθανθῆς βαθύτατα τὴν ἱστορικὴν συνέχειαν τοῦ τόπου αὐτοῦ, εἶναι ἡ παράδοσις. Ἀντὶ συμπεράσματος ἄς ἐπαναλάβωμεν ὅτι ὁ Πλήθων πρὸ 500 περίπου ἐτῶν διεκήρυξεν ἀπὸ τοῦ Μυστρᾶ. «Ταύτην γὰρ δὴ φαίνονται τὴν χώραν Ἑλληνας αἰεὶ οἰκοῦντες οἱ αὐτοὶ ἐξ ὅτου περ ἄνθρωποι διαμνημονεύουσιν, οὐδένων ἄλλων προεμφηκόντων». Εἶναι φανερόν δηλαδὴ ὅτι οἱ Ἑλληνας κατοικοῦσαν πάντοτε αὐτὴν τὴν χώραν ἀπὸ τὸν καιρὸν πού ἀρχίζει ἡ μνήμη τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἔχη κατοικήσει εἰς αὐτὴν οὐδεὶς ἄλλος.

του έτσι χρωματιστά, απλά και ζωντανά. Και ακόμα είναι ή φυσική διάθεσι της γνωριμίας με τη φύση, με την «θεία μεγάλη Πλάση» που μεγαλόπρεπα την ζωντανεύει αυτό το μεγάλο Εικόνοστάσι της Λακωνικής Γης, αυτό το ανυπόταχτο Βουνό, αυτός ο μοναδικός Ταυγετος, που οί κορφές του, τα λαγκάδια δια του, οί βρυσούλες του, όλα του, γεννούν αισθήματα «τρανά καιταιριασμένα» κάθε φορά που τ' ανταμώνεις, έτσι που πιά νά ξεχειλίξη κανείς από αυτόν τον θαυμασμό για το ύψηλό και το αιώνιο του Βουνού αυτού.

Γράφει λοιπόν ή συγγραφέας:

«Η καταπληκτική σκηνογραφία του

Τό εκκλησάκι τ' Αι—Λιός

Ταυγέτου, που σχηματίζει τό φόντο του Σπαρτιάτικου κάμπου κατά την δύση, αρχίζει νά ξετυλίγεται σέ όλο της σχεδόν τό μάκρος μπρός στά μάτια του ταξιδιώτη, όταν, έρχόμενος από την Τρίπολι, την άγναντέψη από τ' αντικρυνά ύψώματα του Βρουλιά και τά Βουνά της Σελλασίας. Όσο προχωρούμε, τόσο και τό γιγάντιο Βουνό, μέσ' από την

δωρική μεγαλοπρέπειά του, απλώνει την χιονισμένη του κορφογραμμή, σπαθίζοντας τόν ουρανό με τά πολύμορφα, μυτερά, γλωσσώτα σχήματά του, τόσο αναγλυφικά, χιλιοχαρακωμένα από τις νεροφλέβες ως κάτω στά ριζά του. . .

Όλη αυτή ή άσύγκριτη σκηνοθεσία με τις έντονες χρωματικές αντιθέσεις, που τό πρωί πλέει σ' ένα γαλάζιο φώς,

ξεκαθαρίζεται και γίνεται διακοσμητικά τραχιά τό μεσημέρι, για νά λειώση τό δειλινό, σάν μέσα σέ χρυσομπρούτζινη σκέπη - είναι από τις εικόνες που σ' έκτηδενίζουν, αλλά και σέ γιγαντώνουν, γιατί στο αντίκρυσμά τους, νοιώθεις τόν αισθητικόν εκείνο χορτασμό, που μόνον ή Φύση, μέσ' άπ' την έντονώτερη έκφραση της όμορφιάς και του μεγαλείου της, μπορεί όλοκληρωτικά στον άνθρωπο νά δώση. . . ξεχνιέται εκεί ή ψυχή σου και συλλογίζεται:

Τάχα ξαναζωντάνεψε ό Πάν και με καλεί στ' άπόκρυφα λημέρια του; Νοσταλγική άμαδρυάδα, πασκίζω κάπου τόν Ισκιο του νά ξεχωρίσω, και νά χυθώ στο πέρασμά του, και νά χαθώ μέσα στα παραμύθια του τ' άλαργινά, που θάχη νά μου λέη, μέσ' στις βαθειές άπομακρες σπηλιές και στις ψηλές άητοράχες. . . .

Οί Βυζαντινοί όνόμασαν τόν Ταυγετο Πενταδάκτυλο για τις πέντε θεόψηλες κορφές του, που δεσπόζουνε στις άλλες άμέτρητες.

Γι' αυτή την όνομασία μιá Μανιάτικη παράδοση λέει τά παρακάτω: «Οί Όβραιοι, όντας άγροικήκασι πώς ότι άναστήθηκε ό Χριστός, δέν τόν άφήκα-

σι νά πάρη τὸν ἀνασασμό του παρὰ τὸν πῆρασι κατὰ ποδιοῦ. Καὶ ἀπὸ τότες ὁ ἀφέντης ὁ Χριστός, . . . φεύγει ὀλοένα ἀλαφιασμένος. . . ». Ἐποὶ λοιπὸν ὁ Χριστός ἐγύρισε παντοῦ «ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τοῦ Ταῦγετου τίς κορφάδες. Ὁ Ταῦγετος τότες ἦτανε πολὺ χαμηλός. Ἐκεῖ πού καθότανε, ἀγροίκησε ἀπὸ μακριὰ μιὰ βουὴ μεγάλη, καὶ φαντάστηκε ὅτι ἐρχονται οἱ ἄνομοι Ὀβραῖοι. Γιὰ νά μὴν τὸν πιάσουν ἐκεῖ στὰ χαμόκλαδα, διέταξε τὸν Ταῦγετο κι ἀψήλωσε, καὶ κείνη

τὴν ὥρα ἐσηκώθηκε ἀπὸ χάμω καὶ στάθηκε στὰ γόνατά του, γιὰ νά σηκωθῆ ὀλόρθος μὰ τόμου ἀνασηκώθηκε ὁ ἀφέντης, ἀσηκώθη κι ἓνα θολό, πυκνὸ πούσι κι ἓνας ἀγριοσίφουνας ὅπου τὸ

φύσηξε τὸ σπρωξε τὸ πούσι καὶ τ' ἀνέβασε ἴσα πάνω κατὰ τὴν κορφὴ τοῦ Ταῦγετου, τὸν Ἅγιο Λιά. Σὲ λίγο καὶ πούσι καὶ σιφούνι ἐσβήσανε κατὰ τὸ Λυκοβούνι, πίσω ἀπὸ τὸν Προφήτη Λιά. Ἐπὸ τότες ὁ Ταῦγετος ἀψήλωσε, ἀψήλωσε ἴσα πού γένηκε τὸ πουλιὸ ἀψηλότερο βουνί τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ γονάτισε ὁ Χριστός καὶ τὴν ἀκόμα φαίνονται δυὸ γοῦβες σὰ γονατιστὲς κι ἐκεῖ πού ἀκούμπησε τὸ χέρι τὸ δεξιὸν στὸν βράχο, καὶ τὴν ἀκόμη ξεδιακρένεται, βαθιά, βαθιά στὴν πέτρα, μιὰ ἀπαλάμη καὶ πέντε σκαλισμένα δάχτυλα πού λὲς καὶ μὲ πικούνι τὰ σκαλίσανε.

Καὶ στοῦ βράχου τὴ ρίζα, παράμερα λίγο ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ γόνατα καὶ τὴν ἀπαλάμη, τρέχει μεσ' ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ βράχου ἓνα κεφαλόβρυσσο ἀπὸ πέντε στόματα. Ἐτοῦτο τὸ λένε τώρα πέντ' αὐλοῖ. Καὶ τὸν Ταῦγετο λένε Πενταδάχτυλο, γιὰ τὰ δάχτυλα τοῦ Χριστοῦ πού ἔναι σκαλισμένα στὸ βράχο».

Παναγιώτης Ἡλία Κομνηνός

Ποτέ μου δὲν ξενόμεйна

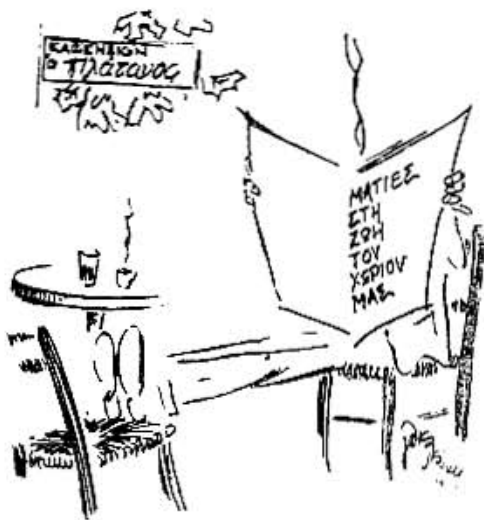
Ποτέ μου δὲν ξενόμεйна, κι ἀπόψε πού νά μείνω ;
 Νά μείνω σὲ κορφὴ βουνοῦ φοβᾶμ' ἀπὸ τὸ κρῦο
 νά μείνω σ' ἀκροθαλασιὰ φοβᾶμ' ἀπὸ τὸ κῦμα.
 Θά μείνω στὴν ἀγάπη μου, στὴν ἀγαπητικιά μου,
 νά μὲ κερνᾶ γλυκὸ κρασί, ὥστε νά ξημερώσει
 ὥστε νά σκάσ' Αὐγερινός καὶ νά ῥθῃ ἡ πούλια γιτόμα,
 πού πᾶν οἱ ξένοι σπίτια τους κι οἱ ντόπιοι στὶς δουλειές τους.

— Σήκω, ξένη, καὶ διάβαινε, σήκω, ξένη, καὶ φύγε,
 γιὰτί μᾶς πῆρ' ἡ χαραυγὴ, τὸ δόλιο μεσημέρι
 καὶ θά μᾶς εἶδη ἡ μάνα μου, θά τὸ πῆ τ' ἀδερφοῦ μου,
 μοῦ κοντοκόψουν τὰ μαλλιά, τίς ἀργυρὲς πλεξίδες.
 Καὶ τί μαλλάκια θά ἔχω ἔγω, νά βγαίνω στὸ σεργιάνι,
 νά κάνω νιοὺς νά ραίνωνται, τοὺς γέρους νά μαραίνωνται ;

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ

- Ὁ σκλάβος ἀναστέναξε καὶ τὸ καράβι ἐστάθη·
κι ὁ καπετάνιος μίλησε, κι ὁ καπετάνιος λέει :
- Ποιὸς εἶναι π' ἀναστέναξε καὶ ἐστάθη τὸ καράβι ;
"Ἄν εἶναι ἀπὸ τοὺς σκλάβους μου, νὰ τότε ξεσκλαβῶσω,
κι ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ναῦτες μου, νὰ τότε ξεπληρώσω.
  - Ἐγὼ εἶμαι π' ἀναστέναξα κι ἐστάθη τὸ καράβι·
δυσὴμιερὼνε νιόγαμπρος, δώδεκα χρόνους σκλάβος,
σήμερα τὴ γυναῖκα μου ἄλλος ἄντρας τὴ παίρνει,
ἄλλος παπὰς τὴν εὐλογεῖ κι ἄλλος τὴ στεφανώνει.
Ποιὸς εἶν' ἄξιος καὶ γρήγορος νὰ πάη σαράντα μίλλια :
  - Ἐγὼ εἶμ' ἄξιος καὶ ταχὺς καὶ γρήγορος στὰ πόδια·
νὰ μ' αὐγατῆστε τὸ φαί σαρανταπέντε χουφτες,
νὰ μ' αὐγατῆστε τὸ νερὸ σαρανταπέντε τάσια.
Ποιὸς εἶναι κείνος κεῖ πὺ ἀπάνω θὰ ἰπεύση
νὰ δέση τὸ κεφάλι του σφιχτὰ μὲ δυσὴμιαντῆλια.
Βιτσιὰ ρίχνει τοῦ Γρίβατου νὰ πάη σαράντα μίλλια.
Στὸ δρόμο πὺ ἐπάγαινε, στὸ δρόμο πὺ παγαίνει
βρίσκει τὸν πατέρα του στ' ἀμπέλι νὰ κλαδεύη.
  - Γειά σου χαρά σου, γέροντα !
  - Καλῶς τὸν καβαλλάρη !
  - Τίνος εἶναι τὰ χτήματα, τ' ἀμπέλια πὺ κλαδεύεις ;
  - Τῆς ἐρημιᾶς, τῆς σκοτεινιάς, τοῦ γιοῦ μου τοῦ Γιαννάκη·
δυσὴμιερὼνε νιόγαμπρος, δώδεκα χρόνους σκλάβος,
σήμερα τὴ γυναῖκα του ἄλλος ἄντρας τὴ παίρνει,
ἄλλος παπὰς τὴν εὐλογεῖ κι ἄλλος τὴ στεφανώνει.
  - Προκάνω τάχα στὴ χαρὰ κι ἀπάνου στὸ στεφάνι ;
  - Ἄν τ' ἄλογό σου εἶν' γρήγορο προκάνεις καὶ προκάνεις.
Βιτσιὰ ρίχνει τοῦ Γρίβα του νὰ πάη στὸ στεφάνι.
Στὴ βρύση πὺ ἐπάγαινε βρίσκει γριά νὰ πλένη.
  - Γειά σου χαρά σου, γιάγια μου. !
  - Καλῶς τὸν καβαλλάρη !
  - Τίνος εἶν' τὰ ροῦχα πὺ κρατᾶς, τὰ ροῦχα πὺ λευκαίνεις ;
  - Τῆς ἐρημιᾶς, τῆς σκοτεινιάς τοῦ γιοῦ μου τοῦ Γιαννάκη,
δυσὴμιερὼνε νιόγαμπρος, δώδεκα χρόνους σκλάβος,
σήμερα τὴ γυναῖκα του ἄλλος ἄντρας τὴ παίρνει,
ἄλλος παπὰς τὴν εὐλογεῖ, κι ἄλλος τὴ στεφανώνει.
Βιτσιὰ ρίχνει τ' ἄλογου του στὴν ἐκκλησιά παγαίνει.
Στὴν ἐκκλησιά πὺ ζύγωσε ὁ Γρίβας χλιμιντράει,
κι ἡ νύφη τὸ στοχάζεται, παίρνει χαμπάρι ἡ νύφη.
  - Πάψε, παπά, τὴ λειτουργιά, πάψε καὶ τὸ στεφάνι,
τὶ ὁ ἄντρας μου ξεσκλαβώθηκε καὶ τούτην ὥρα φτάνει.

ΞΗΡΟΚΑΜΠΙ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ — 'Η κ. Καλομοίρα 'Ιω. Κονίδη έτεκεν άρρεν. 'Η σύζυγος Παναγιώτου Κ. Σταρούγιαννη έτεκεν άρρεν. 'Η κ. Γιολάντα σύζ. 'Αθανασίου Βήκα, τó γένος Παύλου Κομνηνού, έτεκεν άρρεν. 'Η κ. Εύη συζ. 'Ελευθερίου Γ. Λάσκαρη, έτεκεν άρρεν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ — 'Ο κ. Δημήτριος Π. Πλαγιάννης έβάπτισε τήν κόρην του κ. Δημητρίου Γ. Μανιάτη και ώνόμασεν αυτήν Κωνσταντίναν. 'Η κ. Μαρία Μαστρογιαννάκου έβάπτισε τήν κόρην του κ. Χρήστου Λάσκαρη και ώνόμασεν αυτήν Ουρανίαν. 'Ο κ. Π. Σακελλαριάδης έβάπτισε τόν υιόν του κ. Σ. Τεκόση και ώνόμασεν αυτόν Παναγιώτην.

ΓΑΜΟΙ — 'Ετέλεσαν τούς γάμους των: 'Ο κ. Κυριάκος Σταυριανάκος μετά της διδος 'Ελένης Κ. Γεωργοπούλου. 'Ο κ. Μανώλης Παπαδάκης μετά της διδος Δημητρας Δ. Φραγκή. 'Ο κ. Χρήστος Κυριαζής μετά της διδος Ντιάνας Καπετανάκου. 'Ο κ. Γεώργιος Κατούνας μετά της διδος Γαρυφαλιός Δ. Κορωναίου.

ΘΑΝΑΤΟΙ — 'Απεβίωσαν: 'Η Γεωργία Καρούνηζου έτών 86, ή Σταυρούλα Δ. 'Ορφανάκου έτών 68, ή Σταυρούλα Κ. Μακράκου έτών 89, ό Τάκης 'Ηλ. Βολτής έτών 42, ό Δημήτριος Χρυσικός έτών 97 και ή Στατήγω Χ. Τεκόση έτών 86.

Γιώτα Γ. Σολωμού

'Η Κοινωνική Ζωή

ΠΟΤΑΜΙΑ

- 'Η κ. Μαρία Παπαδάκου έτεκεν άρρεν.
- 'Εδωσαν ύπόσχεσιν γάμου ή δις Δήμητρα Κολλιλιάτη μετά του κ. 'Ηλία Τσουρούνη.
- 'Ετέλεσαν τούς γάμους των ή δις 'Ελένη Δούκα μετά του κ. Παναγιώτου Γκιούρα.
- 'Απεβίωσαν: 'Η 'Αντωνία Δούκα έτών 80 και ό Βασίλειος Καπάκος 4 μηνών.
- 'Αφίχθησαν έκ του έξωτερικού: 'Η κ. Παναγιώτα Βλάχκα, ό κ. Εύάγγελος Βρέττος, ή δις 'Αργύρω Καμίση, ό κ. Παναγιώτης Παπαδάκος μετά της οικογενείας του, ό κ. 'Ηλίας Νικολακάκος και ό κ. Βασίλειος Παναγάκος.

'Αντωνία Α. Ρέντζη

ΚΑΜΙΝΙΑ

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ — 'Ο κ. Α. Παυλίδης έβάπτισε τόν υιόν του κ. Ευστρατίου Π. Κρίκα και ώνόμασεν αυτόν Παναγιώτην.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ — 'Ετέλεσαν τούς άρραβώνας των ό κ. Παύλος 'Αλικάκος μετά της διδος Γιαννούλας Τσιγγουράκου. 'Ομοίως ό κ. 'Αναστάσιος 'Αναστασάκος μετά της διδος Μαρίας Μανιατάκου.

ΘΑΝΑΤΟΙ — 'Απεβίωσεν ό Νικόλαος Φ. Μήτσιος έτών 86.

ΑΦΙΞΕΙΣ — 'Αφίχθη ό κ. Σταύρος Βορβής.

Παναγιώτα Φ. Μήτσιου

ΠΑΛΑΙΟΠΑΝΑΓΙΑ

— 'Η κ. 'Αντωνία Νιάτσου έτεκεν άρρεν. 'Η κ. Γαρυφαλλιά Δούσημνη έτεκε θήλυ.

— 'Ετέλεσαν τούς γάμους των ό κ. Βασίλειος Σπυράκος μετά της διδος Παναγιώτας Γκολέμη.

— 'Απεβίωσαν: 'Ο Χρήστος Νικολακάκος έτών 72, ό Στέλιος Στυλιανόπουλος έτών 75, ό 'Αναστάσιος Κουμουτσιδης έτών 42 και ή Γεωργία Καψάλη έτών 80.

Βασιλική Γ. Δογαντζή